

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: UQ

Strona pozwana: Subdelegación del Gobierno en Barcelona

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zgodna z art. 6 ust. 1 i art. 17 dyrektywy 2003/109 ⁽¹⁾ jest dokonywana przez sądy krajowe wykładnia, zgodnie z którą wpis w rejestrze karnym, niezależnie od jego charakteru, jest wystarczającą podstawą odmowy przyznania statusu rezydenta długoterminowego?
- 2) Czy sąd krajowy powinien wziąć pod uwagę, poza samym faktem wcześniejszej karalności, również inne okoliczności, jak i wymiar orzeczonej kary, zagrożenie, jakie wnioskodawca stanowi dla społeczeństwa, okres jego wcześniejszego, zgodnego z prawem zamieszkania, a także związki, jakie ma on z danym państwem i dokonać łącznej oceny wszystkich tych okoliczności?
- 3) Czy art. 6 ust. 1 tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które pozwala na odmowę przyznania na podstawie art. 4 statusu rezydenta długoterminowego ze względów porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego bez ustanowienia kryteriów oceny, o których mowa w art. 6 ust. 1 i art. 17?
- 4) Czy art. 6 ust. 1 i art. 17 dyrektywy 2003/109 należy interpretować w ten sposób, że zgodnie z wynikającą z orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości zasadą skutku wertykalnego dyrektyw w relacji państwo-jednostka sąd krajowy jest uprawniony do bezpośredniego zastosowania przepisów art. 6 ust. 1 i art. 17 w celu oceny faktu wcześniejszej karalności w świetle wagi przestępstwa, wymiaru orzeczonej kary i zagrożenia, jakie stanowi wnioskodawca?
- 5) Czy prawo Unii, a w szczególności prawo do otrzymania statusu rezydenta długoterminowego, a także zasady jasności, przejrzystości i zrozumiałości, należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie dokonanej przez sądy hiszpańskie wykładni art. 147–149 dekretu królewskiego nr 557/2011 i art. 32 ustawy organicznej nr 4/2000, zgodnie z którą podstawą odmowy przyznania statusu rezydenta długoterminowego mogą być względy porządku publicznego i bezpieczeństwa publicznego, pomimo iż przepisy te nie określają podstaw odmowy w sposób jasny i przejrzysty?
- 6) Czy zgodny z zasadą skuteczności dyrektywy 2003/109, a w szczególności z art. 6 ust. 1 tej dyrektywy, jest przepis prawa krajowego i jego wykładnia dokonywana przez sądy krajowe, na podstawie którego utrudnia się dostęp do statusu rezydenta długoterminowego, a ułatwia pobyt czasowy?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotycząca statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi (Dz.U. 2004, L 16, s. 44)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 2 lipca 2019 r. – Banco de Portugal, Fondo de Resolución y Novo Banco S.A./VR

(Sprawa C-504/19)

(2019/C 363/10)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Banco de Portugal, Fondo de Resolución y Novo Banco, S.A.

Strona pozwana: VR

Pytania prejudycjalne

Czy wykładnia art. 3 ust. 2 dyrektywy 2001/24/WE ⁽¹⁾, która oznacza uznanie w toczących się w innych państwach członkowskich postępowaniach sądowych, bez dalszych formalności, decyzji właściwego organu administracji państwa pochodzenia, która ma na celu zmianę z mocą wsteczną ram prawnych istniejących w momencie wszczęcia sporu, oraz pociąga za sobą pozbawienie skuteczności orzeczeń sądowych, które nie są zgodne z nową decyzją, jest zgodna z prawem podstawowym do skutecznego środka prawnego obowiązującym na mocy art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, z zasadą państwa prawa zapisaną w art. 2 Traktatu o Unii Europejskiej oraz z ogólną zasadą pewności prawa?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2001/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 kwietnia 2001 r. w sprawie reorganizacji i likwidacji instytucji kredytowych (Dz.U. 2001, L 125, s. 15).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Galicia (Hiszpania) w dniu 8 lipca 2019 r. – CB/Tribunal Económico Administrativo Regional de Galicia

(Sprawa C-521/19)

(2019/C 363/11)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de Galicia

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: CB

Druga strona postępowania: Tribunal Económico Administrativo Regional de Galicia

Pytania prejudycjalne

Czy art. 73 i art. 78 dyrektywy VAT ⁽¹⁾ – rozpatrywane w świetle zasady neutralności, zakazu oszustw podatkowych, zakazu nadużywania prawa oraz zakazu nielegalnego zakłócania konkurencji – należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu i orzecznictwu dokonującemu jego wykładni, zgodnie z którymi w przypadku, gdy organ administracji podatkowej wykryje nieujawnione czynności podlegające podatkowi od wartości dodanej, których nie zafakturowano, należy uznać, że cena umówiona przez strony tych czynności zawiera podatek od wartości dodanej?

W związku z tym czy w przypadku OSZUSTWA, gdy dana czynność zostaje ukryta przed organami administracji podatkowej, jest możliwe przyjęcie – jak można wywnioskować z wyroków Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 28 lipca 2016 r. (sprawa C-332/15, Astone ⁽²⁾), z dnia 5 października 2016 r. (sprawa C-576/15, Marinova ⁽³⁾) oraz z dnia 7 marca 2018 r., Dobre ⁽⁴⁾, C-159/17, EU:C:2018:161 – w celu ustalenia właściwej kwoty podatku i nałożenia odpowiedniej kary, iż kwoty zapłacone i otrzymane nie zawierają VAT?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006, L 347, s. 1).

⁽²⁾ Wyrok z dnia 28 lipca 2016 r., Astone (C-332/15, EU:C:2016:614).

⁽³⁾ Wyrok z dnia 5 października 2016 r., Maya Marinova (C-576/15, EU:C:2016:740).

⁽⁴⁾ Wyrok z dnia 7 marca 2018 r., Dobre (C-159/17, EU:C:2018:161).